

Dr. R. A. TORREY

DEN 25^{en} OCT. L. L. OVERLEED OP 72-JARIGEN leeftijd Dr. R. A. Torrey, een man, die aan de Angelsaksische wereld heeft behoord, maar wiens naam toch ook hier welbekend was als die van een der grootste opwekkingspredikers van den laatsten tijd.

Hij was een Amerikaan. Geboren en opgegroeid in een beslist Christelijk gezin, gewende hij vroeg aan Bijbellezen en gebed, en zoo zeer werd dat hem gewoonte, dat hij het ook niet naliet, toen hij in zijn jongelingsjaren een tijd van wereldzin en twijfel doormaakte.

In zijn kindsche dagen was door het lezen van een boek de vraag tot hem gekomen, of hij een Christen wilde worden, maar hij had zich daaraan onttrokken, omdat hij meende, dat hij dan dominee moest worden, en dominee worden wilde hij niet.

Op de hoogeschool, waar hij letteren studeerde en zich ook bezighield met aardkunde en sterrenkunde, kwam de tijd van twijfel aan alle geopenbaarde waarheid, maar daarna ook de besliste overgave aan Christus. Toen begon hij theologie te studeeren, ten einde predikant te worden. In het laatst van zijn studietijd hielp hij eens gedurende zes weken den bekenden Moody in zijn evangelisatiewerk, en toen ontwaakte de lust om evenals deze een opwekkingsprediker te worden.

Doch eerst voltooide hij zijn studiën en ging daarna nog in Duitschland studeeren. Daar kwam hij in aanraking met de zoogenaamde „hoogere kritiek,” maar daar leerde hij ook verstaan, welk een noodlottigen invloed die kritiek heeft op het geloof in Christus, en hij keerde terug tot het eenvoudige vertrouwen in de Schriften.

Toen was hij gereed voor zijn werk. Eerst werkte hij een aantal jaren als predikant, maar in 1889 noodigde Moody hem uit, zijn medewerker te worden te Chicago. Daar had Moody behalve zijn groote kerk ook een Evangelisatie-Genootschap en een Bijbel-Instituut, en van dit laatste werd Torrey de directeur, en hij bleef het, in naam althans, tot 1906, feitelijk echter slechts tot 1902. Ook reeds eerder ging hij wel af en toe uit op evangelisatietochten in de omstreken, maar in 1902 kreeg hij de uitnodiging, om in Australië te komen prediken. Torrey, die met anderen samen reeds geruimen tijd had gebeden om een geestelijke opwekking, beschouwde deze noodiging als een roepstem Gods en hij ging. Gedurende drie jaren produceerde hij in Nieuw-Holland, Nieuw-Zeeland, Engelsch Indië en Engeland. Van stad tot stad trok hij, om avond aan avond het Evangelie te prediken, en altijd met den aandrang tot een onmiddellijke beslissing. Steeds grooter werden de scharen, die naar hem kwamen luisteren, en vele duizenden kwamen tot bekeering. Het was een groote opwekking geworden.

Nadat hij zijn ambt in Chicago had neergelegd, trok hij van 1906 tot 1911 in de Vereenigde Staten en in Canada rond als reizend opwekkingsprediker, en in het laatste jaar kwam hij ook nog weer in Engeland. Doch daarna werd hij in 1912 bestuurder van het Bijbel-Instituut in Los-Angeles, Californië, en twee jaar later predikant van de kerk van de „Open Deur” aldaar. Nog tien jaren heeft hij daar gewerkt; toenemende lichaamszwakte dwong hem in 1924, zijn werk neer te leggen, en niet vele waren daarna de jaren van zijn rust.

Nu het bericht van zijn overlijden komt, gedenken hem honderdduizenden in die deelen der wereld, waar Engelsch gesproken wordt, als den man, die hen tot Christus noodigde, of die hen van den doodweg der zonde terugriep. En zijn nagedachtenis is in zegening.

A. L.

VROUWENBELANGEN

IK ZOU WEL EENS WILLEN WETEN. . .

JA, ER ZIJN EEN HEELE BOEL DINGEN, DIE IK wel zou willen weten, wanneer ik bijgaande foto van Mrs. Hoover, de aanstaande bewoonster van Het Witte Huis, bekijk. Zeer jonge republikeinen! Mrs. Hoover geeft een hand

aan eenige van de jongste leden van de partij van haar man!

Zou Mrs. Hoover, wanneer ze een verstandige vrouw is, niet moeten denken: „Jonge partij-gangers? Ach, jullie zijn nog veel te jong, om van een politieke partij af te weten. Je moest liever spelen met een hobbelpaard!”

Of — zijn in Amerika de kinderen niet meer jong? Wanneer je naar dit plaatje kijkt, zou je haast jezelf afvragen, of ze er soms met een uilebril op geboren worden!

Je leest wondere verhalen over de zelfstandigheid der Amerikaansche jeugd. Wat is er van waar?

Zouden we, gesteld dat we het konden, willen ruilen: Amerikaansche kinderen voor Nederlandsche? Ik zou het wel eens willen weten. . . .

Ik las, dat Mr. Hoover en Mrs. Hoover, die toen nog een anderen naam droeg, studeerden aan eenzelfde college. En dat ze hem, na hun trouwen, hielp bij de vertaling van een Latijnsch tractaat over metallurgie. Ik las ook eens, in de recensie van een Nederlandsch boek, de opmerking, dat de heldin leed door wat bijna allen intellectueelen vrouwen overkomt, dat ze n.l. tot man enkel kunnen krijgen iemand van de soort Joris-Goedbloed. Omdat een intellectueel man zich een ander soort vrouw wenscht. De vrouwlijke vrouw. Bevatte die opmerking waarheid? En indien ja, geldt ze dan alleen voor ons land? Of voor Europa? In ieder geval niet voor Amerika! Want Hoover lijkt me niet iemand van de Joris-Goedbloedsoort. En toch een vrouw, dien een Latijnsch tractaat vertaalde! Ik zou wel eens willen weten. . . .

Er wordt ook verteld, dat de Hoovers tot dusver slechts weinig menschen ontvingen. Dit zal nu moeten veranderen. Zou Mrs. Hoover blij zijn met de nieuwe positie van haar man, die ook voor haar zooveel verandering meebrengt? Haar stelt voor een geheel nieuwe taak, die misschien niet eens strookt met haar wenschen?

Natuurlijk vindt ze 't een eer voor haar man, dat hij gekozen werd tot president. En even natuurlijk voelt ze het als een eer voor zichzelf, dat ze zulk een man heeft.

Maar of ze blij is, echt blij? Of ze niet dikwijls zal terug verlangen naar hun rustiger leven van weleer, dat minder eischen stelde, en waarin ze voor minder verantwoordelijk waren? Ik zou het wel eens willen weten. . . .

Maar ik weet wèl, dat alles ervan afhangt, of we de veranderingen in ons leven, de kleine of de groote, zien als ons gebracht door menschen, of als ons beschikt door God.

Ik weet wèl, dat alles er van afhangt, of we een nieuwe, zware taak aanvaarden in eigen kracht, of in de kracht van Hem, Die ze ons op de schouders legde.

Ik weet wèl, dat dit èn geldt van de slechts enkelen rakende belangen, waar de groote wereld niet van afweet, èn van den zwaren, verantwoordelijken arbeid, dien slechts een enkele heeft te verrichten voor het oog van allen.

Ik weet wèl, dat wat God in alle omstandigheden van ons vraagt, is: trouwe vervulling van onzen plicht, in afhankelijkheid van Hem.

En ik hoop, dat ook Mrs. Hoover deze dingen weet. J. M. W.-W.

